

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **D. C.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 28 maja 2025 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 8 lipca 2024 r., sygn. akt III Kzw 153/24,

zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w Kozienicach

z dnia 22 maja 2024 r., sygn. akt II Ko 121/24,

w przedmiocie zarządzenia wobec D. C. wykonania warunkowo zawieszonej kary

ośmiu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w

Kozienicach z dnia 15 marca 2021 r. w sprawie o sygn. II K 247/20,

postanowił:

**uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi
Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 marca 2021 r., sygn. akt II K 247/20, Sąd Rejonowy w Kozienicach uznał D. C. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i in.

i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata, oddając w tym czasie oskarżonego pod dozór kuratora. Nadto Sąd ten wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na D. C. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 9.487,17 zł na rzecz pokrzywdzonego Bank S.A. z siedzibą w W.. W dalszej kolejności Sąd Rejonowy rozstrzygnął o dowodach rzeczowych i kosztach sądowych.

Orzeczenie to uprawomocniło się dnia 23 marca 2021 r. bez zaskarżenia.

Pismem z dnia 24 marca 2023 r. kurator udzielił D. C. pisemnego upomnienia z uwagi na nierealizowanie przez skazanego nałożonego na niego obowiązku kompensacyjnego w postaci naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu w wysokości 9.487,17 zł. Mimo upomnienia skazany w dalszym ciągu nie wywiązywał się z nałożonego na niego obowiązku, co skutkowało tym, iż w dniu 26 stycznia 2024 roku, kurator skierował do Sądu Rejonowego w Kozienicach wniosek o zarządzenie wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. W trakcie posiedzenia w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności z dnia 24 kwietnia 2024 r. skazany przedstawił dowód wpłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 2.000 zł oraz zobowiązał się wykonać w całości ciążący na nim obowiązek do dnia 22 maja 2024 r., czego jednak nie uczynił. Rozpoznając wniosek kuratora, Sąd Rejonowy w Kozienicach jednocześnie ustalił, że D. C. w okresie próby, tj. w nocy z 31 stycznia na 1 lutego 2024 r. dopuścił się czynu z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 18 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 157/24 został skazany na karę roku pozbawienia wolności, która to kara została połączona węzłem kary łącznej roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności z karą jednostkową za drugi przypisany temu skazanemu występki z art. 229 § 3 k.k. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 26 kwietnia 2024 r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, działając na podstawie art. 75 § 1,2 i 2a k.k., postanowieniem z dnia 22 maja 2024 r., sygn. akt II Ko 121/24, Sąd Rejonowy w Kozienicach zarządził wykonanie wobec D. C. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach z

dnia 15 marca 2021 r., sygn. akt II K 247/20. Z pisemnych motywów orzeczenia wynika, że powodem zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności było ustalenie, iż D. C. w okresie próby uchyła się od wykonywania orzeczonego wobec niego obowiązku o charakterze naprawczym. Nadto, w okresie próby skazany popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono wobec niego prawomocnie karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Z zażaleniem od tego postanowienia wystąpił D. C., który podał, że miał trudności z wykonaniem obowiązku naprawienia szkody, albowiem w okresie próby był tymczasowo aresztowany w sprawie II K 157/24 Sądu Rejonowego w Kozienicach. Nadto skazany podniósł, że obecnie stara się, aby karę pozbawienia wolności orzeczoną w nowej sprawie odbywać w formie dozoru elektronicznego, co umożliwi mu realizację ciążącego na nim zobowiązania. W toku posiedzenia przed Sądem Okręgowym w Radomiu D. C. przedstawił dowód dokonanej na rzecz pokrzywdzonego wpłaty kwoty 1.000 zł i w związku z podjęciem pracy zobowiązał się do dalszego regulowania należności.

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2024 r., sygn. akt III Kzw 153/24, Sąd Okręgowy w Radomiu zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że nie uwzględnił wniosku kuratora o zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności. W uzasadnieniu swojej decyzji Sąd rozpoznający środek odwoławczy ograniczył się jedynie do wskazania, że skazany D. C. nie uchyłał się od wykonania obowiązku naprawienia szkody. Mając natomiast na uwadze to, że okres próby skazanego uległ zakończeniu w dniu 23 marca 2024 r., w ocenie Sądu *ad quem* zasadnym było umożliwienie skazanemu spłaty pozostałej części wyrządzonej szkody.

Z kasacją od powyższego postanowienia wystąpił Prokurator Generalny, zaskarżając je w całości na niekorzyść skazanego D. C. . Skarżący zarzucił mu: rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, a mianowicie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 459 § 2 k.p.k. i art. 92 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. oraz art. 75 § 1 k.k. w zw. z art. 9 § 3 k.k.w., polegające na przeprowadzeniu wadliwej i nierzetelnej, albowiem wybiórczej kontroli odwoławczej postanowienia Sądu I instancji w granicach zaskarżenia, pomijającej ustalenia

dokonane z urzędu przez Sąd I instancji w zakresie istnienia obligatoryjnej podstawy zarządzenia wykonania wobec D. C. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec tego skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach w sprawie o sygn. akt II K 247/20 w postaci prawomocnego skazania D. C. na karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny za przestępstwo podobne popełnione w okresie próby, tj. okoliczności o której mowa w art. 75 § 1 k.k. i ograniczenie czynności kontrolnych jedynie do weryfikacji podstaw zarządzenia wykonania kary wskazanych w art. 75 § 2 i 2a k.k., co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnej zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez nieuwzględnienie wniosku kuratora sądowego o zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności i faktyczne odstępianie od jej zarządzenia w sytuacji, gdy wydane w oparciu m.in. o przepis art. 75 § 1 k.k. w dniu 22 maja 2024 r., sygn. akt II Ko 121/24, z zachowaniem 6 miesięcznego terminu od zakończenia okresu próby, określonego w art. 75 § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., przez Sąd Rejonowy w Kozienicach postanowienie o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, przy braku wstrzymania jego wykonania w rozumieniu art. 9 § 3 k.k.w., było wykonalne, co nakazywało utrzymanie w mocy zaskarżonego rozstrzygnięcia, zaś jego uchylenie doprowadziło, mimo istnienia przesłanek nakazujących obligatoryjne zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności, do osiągnięcia przez skazanego nieuprawnionej korzyści w zakresie konsekwencji prawnych, będących następstwem rażącego naruszenia przez niego w okresie próby porządku prawnego w wyniku popełnienia w tym okresie umyślnego przestępstwa podobnego, za które orzeczono wobec skazanego karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna w całości, dlatego mogła być rozpoznana na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie podnosi bowiem autor kasacji, że zaskarżone postanowienie jest wadliwe, gdyż zapadło z rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą przepisów prawa opisaną w zarzucie kasacyjnym.

Przypomnieć należy, że zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności może mieć charakter obligatoryjny albo fakultatywny. I tak, sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które prawomocnie orzeczono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 75 § 1 k.k.). Nadto, sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli okoliczności, o których mowa w art. 75 § 2 k.k., zaistnieją po udzieleniu skazanemu pisemnego upomnienia przez sądowego kuratora zawodowego, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy (art. 75 § 2a k.k.). Z kolei sąd może zarządzić wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne przestępstwo niż określone w art. 75 § 1 k.k., albo jeżeli uchyla się od uiszczenia grzywny, od dozoru, od wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych, kompensacyjnych lub przepadku (art. 75 § 2 k.k.).

Istotne jest również to, że zarządzenie wykonania zawieszanej kary pozbawienia wolności może nastąpić zarówno przed rozpoczęciem okresu próby (co wynika wprost z treści art. 75 § 3 k.k.), jak i w ciągu całego okresu próby oraz w ciągu wskazanego w art. 75 § 4 k.k. okresu następującego bezpośrednio po zakończeniu okresu próby, ale nigdy później. Do dnia 30 września 2023 r. zarządzenie wykonania kary nie mogło nastąpić później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, zaś od dnia 1 października 2023 r., w wyniku nowelizacji art. 75 § 4 k.k., okres ten został wydłużony do roku.

Termin wynikający z art. 75 § 4 k.k., określający ostateczny czas, do którego powinno nastąpić zarządzenie wykonania uprzednio zawieszanej kary pozbawienia wolności, jednocześnie wyznacza termin wydania decyzji procesowej w postaci zarządzenia wykonania kary. Niemniej jednak dla oceny, czy w sprawie nastąpiło skuteczne zarządzenie wykonania kary decydujące znaczenie mają przepisy, które określają, z jaką chwilą orzeczenie staje się wykonalne. Stosownie do treści art. 178 § 5 k.k.w. postanowienia o zarządzeniu wykonania kary wydane na podstawie art. 75 § 2 i 3 k.k. stają się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Tym samym

ustawodawca zdecydował się wprowadzić rozgraniczenie wykonalności postanowień o wykonaniu warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności w zależności od podstawy prawnej wydania, tj. obligatoryjnego (art. 75 § 1, § 1a albo § 2a k.k.) albo fakultatywnego (art. 75 § 2 i 3 k.k.) zarządzenia wykonania kary. W pierwszym wypadku, zgodnie z zasadą przyjętą generalnie w Kodeksie karnym wykonawczym postanowienie o zarządzeniu wykonania kary staje się wykonalne z chwilą wydania przed upływem okresu wskazanego w art. 75 § 4 k.k., chyba, że sąd wydający postanowienie albo sąd powołany do rozpoznania zażalenia, wstrzyma jego wykonanie (art. 9 § 3 k.k.w.). W drugim wypadku, tj. w przypadku zarządzenia wykonania kary na podstawie art. 75 § 2 i 3 k.k., ustawodawca mocą art. 178 § 5 k.k.w. wprowadził wyjątek od powyższej zasady stanowiąc, że postanowienia te stają się wykonalne z chwilą ich uprawomocnienia (zob. np. postanowienie SN z dnia 21 marca 2017 r., IV KK 51/17 i wskazane tam orzecznictwo).

Odnosząc powyższe rozważania do przedmiotowej sprawy, podkreślić należy, iż wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 157/24, Sąd Rejonowy w Kozienicach uznał D. C. za winnego popełnienia występku z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd ten uznał D. C. za winnego popełnienia czynu z art. 229 § 3 k.k., za który wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Następnie Sąd Rejonowy w Kozienicach połączył orzeczone wobec D. C. kary jednostkowe i wymierzył karę łączną roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 26 kwietnia 2024 r.

Czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., przypisany D. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach w sprawie o sygn. akt II K 157/24 jest nie tylko przestępstwem umyślnym, ale i przestępstwem podobnym, w rozumieniu art. 115 § 3 k.k., do występuku z art. 286 § 1 k.k. i in., który został przypisany temu skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 marca 2021 r., sygn. akt II K 247/20, za który to czyn orzeczono w stosunku do D. C. karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W myśl art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są bowiem przestępstwa należące do tego samego rodzaju. Za przestępstwa podobne, zgodnie z omawianą normą,

uważa się również przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Ponieważ wspólnym rodzajowym przedmiotem ochrony przepisów kryminalizujących oszustwo stypizowane w art. 286 § 1 k.k. oraz kradzież z włamaniem i zniszczenie mienia, o których mowa w art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k., jest mienie należy uznać, iż przestępstwa te są przestępstwami należącymi do tego samego rodzaju.

Przestępstwami podobnymi, o których mowa w art. 115 § 3 k.k., jak już wyżej wspomniano, są również przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niezależnie od tego, czy cel osiągnięcia korzyści majątkowej należy do zespołu ich ustawowych znamion. Wykładnia językowa zwrotu „przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, uzasadnia bowiem twierdzenie, iż chodzi w nim nie tylko o przestępstwa do których znamion należy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale o każde inne przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia takiej korzyści (brak odwołania się do znamion przestępstw w wymienionej postaci, ale odwołanie się do ustaleń faktycznych określających konkretny cel działania sprawcy, por. także m.in. W. Wróbel, A. Zoll (red.), Kodeks Kamy. Część Ogólna. Komentarz. Tom I, Komentarz do art. 53-115, tezy do art. 115 § 3 k.k., LEX/el).

W tym też kontekście, mając na uwadze ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy w Koźlenicach w sprawach o sygn. akt II K 157/24 oraz II K 247/20, zasadnym jest także przyjęcie, że przypisane w tych postępowaniach D. C. występki (odpowiednio: z art. 279 § 1 k.k. i z art. 286 § 1 k.k.) zostały dokonane przez skazanego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Ustalenie takie poczynił również wprost Sąd orzekający w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II Ko 121/24.

Jak już wskazywano, za przypisany w sprawie II K 157/24 czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. orzeczono wobec D. C. karę roku pozbawienia wolności, zaś czynu tego skazany dopuścił się w nocy 31 stycznia 2024 r. na 1 lutego 2024 r. Porównując natomiast datę popełnienia tego czynu z okresem próby orzecznym (ustalonym) wobec D. C. w sprawie II K 247/20, prawidłowe jest wyprowadzenie wniosku, że nowe przestępstwo skazany popełnił w

okresie tejże próby. Jak wynika bowiem z analizy akt sprawy o sygn. II K 247/20, wyrok skazujący D. C. zapadł w dniu 15 marca 2021 r. i uprawomocnił się z dniem 23 marca 2021 r. Tym samym od tej daty rozpoczął swój bieg 3-letni okres próby wyznaczonej skazanemu, zaś jej koniec przypadał na dzień 23 marca 2024 r.

Tym samym zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 75 § 1 k.k., uzasadniające obligatoryjne zarządzenie wykonania w stosunku do D. C. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec tego skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 marca 2021 r., sygn. akt II K 247/20. W okresie próby wyznaczonym ww. wyrokiem skazany ten popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które została wobec niego prawomocnie orzeczona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Jednocześnie bez znaczenia prawnego w realiach przedmiotowej sprawy jest fakt, że wyrok skazujący w sprawie II K 157/24 nie uprawomocnił się w okresie próby w sprawie II K 247/20. Istotne jest bowiem to, że do prawomocności tego rozstrzygnięcia doszło w okresie następującym bezpośrednio po zakończonej próbie, o którym mowa w art. 75 § 4 k.k., zaś czyn przypisany skazanemu został przez niego dokonany w okresie próby.

Okoliczności te dostrzegł Sąd Rejonowy w Kozienicach w toku postępowania w sprawie o sygn. II Ko 121/24 i wraz z przyczynami, określonymi w art. 75 § 2 i 2a k.k., stały się one podstawą do wydania przez ten Sąd w dniu 22 maja 2024 r. m.in. w oparciu o art. 75 § 1 k.k. postanowienia o zarządzeniu wykonania wobec D. C. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec tego skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 maja 2021 r., sygn. akt II K 247/20.

Procedując w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 247/20, i wydając orzeczenie o zarządzeniu wykonania kary, Sąd Rejonowy w Kozienicach musiał uczynić to w terminie wynikającym z treści art. 75 § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a więc w terminie 6 miesięcy po zakończeniu okresu próby, a nie w terminie roku, o którym mowa w art. 75 § 4 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2023 r. Sytuację prawną skazanego D. C. należy bowiem rozpatrywać przez pryzmat reguł intertemporalnych zawartych w art. 4 § 1 k.k. Nie ulega wszak wątpliwości, że czyn,

za który został skazany D. C. w sprawie II K 247/20 popełniony został w dniu 18 września 2019 r., a więc w czasie, gdy obowiązywał art. 75 § 4 k.k. w poprzednim brzmieniu. Przepisy ustawy nowelizującej z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022.2600) nie wyłączyły natomiast stosowania art. 4 § 1 k.k. w odniesieniu do art. 75 k.k., czy art. 76 k.k., który to przepis - co oczywiste - ma zastosowanie do regulacji części ogólnej Kodeksu karnego. Oczywiste jest też, że brzmienie art. 75 § 4 k.k. (sprzed nowelizacji) jest względniejsze dla sprawcy niż aktualne (por. postanowienie SN z dnia 11 czerwca 2024 r., II KK 192/24). Tym samym Sąd Rejonowy w Kozienicach mógł zarządzić wykonanie warunkowo zawieszanej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec D. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 15 marca 2021 r., sygn. akt II K 247/20, który uprawomocnił się z dniem 23 marca 2023 r., w terminie do 23 września 2024 r., co też uczynił w dniu 22 maja 2024 r.

Rozpoznając natomiast zażalenie wniesione przez skazanego Sąd Okręgowy w Radomiu, wbrew ciążącym na nim, jako Sądzie odwoławczym obowiązkom (art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.), zupełnie pominął to, że jedną z podstaw zarządzenia przez Sąd Rejonowy w Kozienicach wykonania wobec skarżącego kary pozbawienia wolności, pierwotnie orzeczonej z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia, był fakt popełnienia przez D. C. w okresie próby podobnego przestępstwa umyślnego, za które orzeczono wobec skazanego prawomocnie karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym. Takie zaś postąpienie Sądu *ad quem* stanowiło o rażącym naruszeniu ciążących na nim obowiązków, wynikających z treści art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 459 § 2 k.p.k. oraz 94 § 1 pkt 5 k.p.k. i art. 92 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. (w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.), co uniemożliwia uznanie przeprowadzonej kontroli odwoławczej za rzetelną i pełną. W konsekwencji zaś postąpienie to doprowadziło do tego, że orzeczenie Sądu *ad quem* dotknięte jest rażącą obrazą prawa materialnego - art. 75 § 1 k.k. w zw. art. 9 § 3 k.k.w., albowiem Sąd odwoławczy nie dostrzegł, że wydane w dniu 22 maja 2024 r., sygn. akt II Ko 121/24, z zachowaniem 6-cio miesięcznego terminu od zakończenia okresu próby, określonego w art. 75 § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., przez Sąd

Rejonowy w Koźlenicach postanowienie o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, przy braku wstrzymania jego wykonania w rozumieniu art. 9 § 3 k.k.w. zarówno przez Sąd *a quo*, jak i Sąd odwoławczy, stało się wykonalne z chwilą jego wydania, co powoduje, iż warunkiem jego skuteczności nie jest (i nie było) uzyskanie waloru prawomocności w terminie określonym w art. 75 § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i co ostatecznie doprowadziło, mimo istnienia przesłanek nakazujących obligatoryjne zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności, do osiągnięcia nieuprawnionej korzyści przez skazanego naruszającego w sposób rażący w okresie próby porządek prawny poprzez popełnienie w tym okresie umyślnego przestępstwa podobnego, za które orzeczono wobec skazanego karę pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny. W realiach przedmiotowej sprawy, ewentualne uwzględnienie zarzutów podniesionych w zażaleniu przez skazanego nakazywało natomiast Sądowi odwoławczemu zmianę zaskarżonego postanowienia jedynie w odniesieniu do podstaw prawnych wydanego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia, nie zaś - zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez nieuwzględnienie wniosku kuratora, co faktycznie należy uznać za nieuprawnione w realiach niniejszej sprawy odstąpienie od zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.

[SOP]

[r.g.]